

clar...

TEXTUL ÎN SPECTACOL — Să începem cu textul. Majoritatea părților azi greu de înțeles o constituie scenele în care apar personajele adiacente Peregrino și Sir Politick, precum și unele intervenții ale bufonilor. Fragmentele respective (din : actul I,1 ; II,1 ; IV și V, 2,5) au fost omise de regizor, fără să păcătuiască prea tare. De asemenea multitudinea tablourilor — tipic elizabethiană — a fost atenuată prin situarea scenelor exterioare într-un singur loc, în „piaza”. Ideea e fericită, pentru sublinierea elementului popular și prilejuiește un reușit moment coregrafic și de pantomimă. În legătură cu textul, eu aș fi opinat însă pentru păstrarea cîntecului lui Nano, din actul III, și, în întregime, a scenei 3 din actul V, care marchează schimbarea la față a lui Mosca, deci „începutul sfîrșitului”.

(Mihnea Gheorghiu, în *cronica la Volpone, Teatrul Muncitoresc C.F.R. „Informația Bucureștiiului”, nr. 891*)

PORTRET DE ACTOR — Dacă în Zabelin sau în Alionii actorul s-a interiorizat, și-a construit edificiul interpretării sale în adîncime, în Nozdrev din *Suflete moarte...* a mers pe o linie opusă. Aici a fost zgomotos, cu o gesticulație abundentă, s-a impus, așa cum îi cerea rolul, prin ridicolul cras al dezinvolturii exterioare... Drama cit și comicul personajului, admirabil redată de actor, provin tocmai de aici : un imens potențial uman cheltuindu-se în cele mai rizibile îndeletniciri.

(M. Radnev, în *Arta unui mare actor (B. N. Livanov). „Contemporanul”, nr. 509*)

...obscur

LIPIE CU TĂCIUNE! — Și în *Mult zgomot pentru nimic...* Shakespeare oglindește... dezvăluind pe de altă parte, *frumusețea morală și fondul cinstii, plin de omenesc al tipurilor reprezentînd poporul. Oare ce altceva decît dorința de dreptate, dragostea de viață și năzuința de a face bine* se desprinde din acțiunea mai puțin

curajoasă și mai mult comică, a celor doi paznici Lipie și Tăciune...

(Ion Mărgineanu, în *cronica la Mult zgomot pentru nimic de Shakespeare, Teatrul Tineretului. „Steagul roșu”, nr. 703*)

SOARTA VIEȚII, MAMA ȘI BUNICUL — E problema, care a frămîntat secole la rînd o lume întreagă : problema generațiilor, a granițelor ce le desparte, a elementelor ce le apropie și le sudează într-un tot unitar, indestructibil : problema tineretului ; mai precis, a tinărului vitregit de soarta vieții, îndepărtat de mamă și, inițial respins de bunic.

(Ion Chereji în *cronica la Mașenca de Afînoghenov, producția absolvenților Institutului de Teatru din Tg. Mureș. „Steaua roșie” Regiunea Autonomă Maghiară, nr. 403*)

MARIETA STRĂBATE MARIETA... OSTENTATIV — Dacă spectatorul învață ceva din orgoliul orbitor al lui Dinu, care-l împinge la o serie de greșeli destul de mari, dureroase, nu în aceeași măsură se poate spune că a învățat spectatorul din concepția eroului pozitiv Marieta. Replicile ei nu străbat ca un fir roșu gîndirea limpede și cinstită a Marietei. De multe ori ea acționează ostentativ.

(I. Jugănar, în *cronica la O piesă cu dragoste de M. Ștefănescu, Teatrul de Stat Ploiești. „Secera și ciocanul”, Pitești, nr. 668*)

PRESTIDIGITAȚIE REGIZORALĂ (ȘI SCENOGRAFICĂ) — Regizorul M. Paxino, asistat de Jean Voinescu, a știut să folosească cu pricepere situațiile comice din piesă, transformînd risul spectatorilor într-un bici care să lovească fără cruțare lumea perindată pe scenă. La aceasta, în mare măsură au contribuit și decorurile realizate (schița Adalbert Wilke).

(N. Irimescu, în *cronica la Omul care a văzut moartea de V. Eftimiu, Teatrul de Stat Valea Jiului. „Steagul roșu”, Petroșani, nr. 2090*)

DESCOPERIRE! — Ceilalți patru pretențenți... realizează pe deplin intențiile autorului. Deși ei generalizează trăsăturile morale ale aristocrației țariste din secolul trecut și ale negustoriei, luați în parte, fiecare este un tip cu trăsăturile lui specifice, cu personalitatea lui.

(G. Lăzăroiu, în *cronica la Căsătoria de Gogol, Teatrul de Stat Sibiu. „Flacăra Sibiului”, nr. 2622*)